

บทที่ 4

การจำแนกกลุ่มคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

ในบทที่ 2 และ 3 ผู้วิจัยได้เสนอการวิเคราะห์อรรถลักษณะของคำลักษณนามทั้งในภาษาไทยและภาษาเวียดนาม ตามทฤษฎีการวิเคราะห์อรรถลักษณะคำลักษณนามตามแนวของ อัลตัน และ ไซ ซึ่งพบว่ามีทั้งอรรถลักษณะที่เหมือนกันและอรรถลักษณะที่ต่างกัน ผู้วิจัยได้จำแนกอรรถลักษณะของคำลักษณนามออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ 2 ประเภท คือ ประเภทแรก อรรถลักษณะที่เด่นที่สุด ซึ่งถือว่าเป็นอรรถลักษณะที่สำคัญที่สุดของคำลักษณนามแต่ละคำ เนื่องจากเป็นอรรถลักษณะที่สำคัญในการบ่งการเกิดร่วมของคำลักษณนามกับคำนาม ในการวิเคราะห์อรรถลักษณะ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ในรูปแบบของแผนภูมิอรรถลักษณะ และใช้วิธีขีดเส้นใต้อรรถลักษณะที่เด่นที่สุดเพื่อให้เห็นได้ง่ายและชัดเจน อรรถลักษณะที่เด่นที่สุดดังกล่าวของคำลักษณนามทุกคำในภาษาไทยและภาษาเวียดนามจะอยู่บรรทัดแรก ประเภทที่สอง คือ อรรถลักษณะเด่นรองหรืออรรถลักษณะเด่นที่มีความสำคัญรองลงมาจากอรรถลักษณะที่เด่นที่สุด ซึ่งเป็นอรรถลักษณะที่บ่งความหมายต่างของคำลักษณนามว่า คำลักษณนามคำนั้นมีอรรถลักษณะอะไรบ้างที่แตกต่างกัน และอรรถลักษณะเด่นรองดังกล่าวจะอยู่ค่อจากอรรถลักษณะที่เด่นที่สุด อย่างไรก็ตาม อรรถลักษณะเด่นรองของคำลักษณนามแต่ละคำจะมีจำนวนไม่เท่ากัน กล่าวคือ มีจำนวนมากน้อยแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความหมายของคำลักษณนามคำนั้นว่า มีความแตกต่างจากคำลักษณนามในกลุ่มเดียวกันมากน้อยเพียงใด

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะนำการวิเคราะห์อรรถลักษณะของคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเวียดนามที่ได้เสนอไว้ในบทที่ 2 และ 3 มาจำแนกกลุ่มคำลักษณนาม แต่ก่อนที่ผู้วิจัยจะเสนอรายละเอียดของคำลักษณนามแต่ละกลุ่มในแต่ละภาษานั้น ผู้วิจัยจะกล่าวถึงหลักการที่ใช้ในการจำแนกกลุ่มคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเวียดนามก่อน

4.1 หลักการที่ใช้ในการจำแนกกลุ่มคำลักษณนาม

ในการจำแนกกลุ่มคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเวียดนาม ผู้วิจัยจะจำแนกกลุ่มจากประเภทใหญ่ซึ่งได้แก่ ประเภท มนุษย์ อมนุษย์ สัตว์ นิช สิ่งของ ทั้งสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น และสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติ และสัญลักษณ์หรือรูปเคารพแทนมนุษย์ออกเป็นกลุ่มย่อย โดยพิจารณาจากลักษณะร่วมของคำลักษณนามแต่ละประเภท ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการจำแนก 2 เกณฑ์ ดังนี้

4.1.1 อรรถลักษณะเด่นของคำลักษณนาม

อรรถลักษณะเด่นของคำลักษณนาม หมายถึง อรรถลักษณะที่เด่นที่สุดที่แสดงลักษณะเด่นประจำตัวของคำลักษณนามที่ปรากฏร่วมกับคำนาม จากการวิเคราะห์อรรถลักษณะของคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเวียดนาม ผู้วิจัยได้พบว่ามีคำลักษณนามหลายคำที่มีความหลากหลายสามารถปรากฏร่วมกับคำนามได้หลายประเภท เนื่องจากมีอรรถลักษณะที่เด่นที่สุดบางประการร่วมกัน เช่น คำลักษณนาม "ดวง" ในภาษาไทย สามารถใช้กับคำนามประเภท อมนุษย์ และสิ่งของ ทั้งสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นและสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติร่วมกันได้ เนื่องจากมีอรรถลักษณะที่เด่นที่สุดร่วมกันคือ [+ กลม] ในขณะที่เดียวกัน คำลักษณนาม *nhà* 'บ้าน' 'แขนง', 'สาย', 'สาขา', 'ช่อง' ในภาษาเวียดนามสามารถใช้กับคำนามประเภท นิช และสิ่งของเฉพาะสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติร่วมกันได้ เนื่องจากมีอรรถลักษณะที่เด่นที่สุดร่วมกัน คือ [+ ฮาว] ดังนั้น อรรถลักษณะที่เด่นที่สุดของทั้งสองภาษาจากตัวอย่างดังกล่าว คือ [+ กลม] และ [+ ฮาว] ซึ่งเป็นอรรถลักษณะที่เกี่ยวข้องกับรูปทรงมีมิติ ผู้วิจัยจึงจำแนกให้อยู่ในกลุ่มคำลักษณนามที่แสดงการรับรู้ ซึ่งเกิดจากการใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 รับรู้รูปทรงมีมิติดังกล่าว การจำแนกคำลักษณนามคำอื่นก็จะใช้วิธีการพิจารณาอรรถลักษณะเด่นเช่นเดียวกัน ดังนั้น การพิจารณาอรรถลักษณะเด่นของคำลักษณนาม จึงเป็นวิธีการหนึ่งที่ผู้วิจัยใช้เป็นเกณฑ์ในการจำแนกกลุ่มคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

4.1.2 คำนามที่ปรากฏร่วมกับคำลักษณนาม

ในกรณีที่คำลักษณนามทั้งในภาษาไทยและภาษาเวียดนามปรากฏร่วมกับคำนามได้เพียงประเภทเดียวเท่านั้น ในการจำแนกกลุ่มคำลักษณนาม นอกเหนือจากจะใช้เกณฑ์อรรถลักษณะเด่นที่สุดแล้ว ก็ยังต้องพิจารณาจากคำนามที่ปรากฏร่วมกับคำลักษณนามด้วยว่าเป็นคำนามประเภทใด เช่น มนุษย์, อมนุษย์, สัตว์, พืช, สิ่งของ และ สัตว์ลักษณะหรือรูปเคารพแทนมนุษย์ ตัวอย่างเช่น คำลักษณนาม "คน" ในภาษาไทย และ คำลักษณนาม người 'คน' ในภาษาเวียดนาม สามารถใช้กับคำนามประเภทมนุษย์ได้ทุกเพศ ทุกวัย ทุกฐานะ และทุกอาชีพได้เหมือนกัน นอกจากนี้ยังมีอรรถลักษณะที่เด่นที่สุดเหมือนกัน คือ [+ มีชีวิต] ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีความเป็นสิ่งมีชีวิต กล่าวคือ สามารถหายใจ เคลื่อนไหวได้ กินอาหารได้ ขับถ่ายได้ เจริญเติบโตได้ สืบพันธุ์ได้ และที่สำคัญคือ มีรูปร่างของร่างกาย (body shape) คือ มี ศีรษะ, ลำตัว, แขน และ ขา เป็นส่วนประกอบของร่างกาย คุณสมบัติดังกล่าวนี้ถือว่าเป็นคุณสมบัติของมนุษย์และสัตว์ด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงจำแนกคำนามที่ใช้กับมนุษย์ อมนุษย์ และ สัตว์ ทุกคำ และมีอรรถลักษณะเด่นที่สุดคือ [+ มีชีวิต] ซึ่งแสดงลักษณะที่สำคัญดังกล่าว เพื่อแสดงความเป็นสิ่งมีชีวิตให้อยู่ในกลุ่มคำลักษณนามที่แสดงส่วนของร่างกาย นอกจากนี้คำลักษณนามคำใดที่ใช้กับคำนามประเภทอื่น ซึ่งไม่ใช่มนุษย์ อมนุษย์ และสัตว์ แต่ใช้คำลักษณนามคำเดียวกันกับคำนามประเภทมนุษย์ และเปรียบเทียบกับรูปร่างของร่างกายมนุษย์ อมนุษย์ และสัตว์ ผู้วิจัยก็จะจำแนกให้อยู่ในกลุ่มคำลักษณนามที่แสดงส่วนของร่างกายเช่นกัน วิธีการนี้นับเป็นวิธีการจำแนกกลุ่มคำลักษณนามอีกวิธีการหนึ่งที่ผู้วิจัยใช้ โดยพิจารณาจากคำนามที่ปรากฏร่วมกับคำลักษณนามคำนั้น

4.2 คำลักษณนามในภาษาไทย

จากการวิเคราะห์อรรถลักษณะของคำลักษณนามในภาษาไทย รวมทั้งตัวอย่างการนำคำลักษณนามไปใช้ในโครงสร้างของนามวลีบอกจำนวน ในบทที่ 2 จะเห็นได้ว่า จากตัวอย่างคำลักษณนามในภาษาไทยที่ได้จากการวิเคราะห์อรรถลักษณะของคำลักษณนาม พบว่าคำลักษณนามในภาษาไทย มีทั้งคำลักษณนามไม่ซ้ำรูป และคำลักษณนามซ้ำรูป ดังนั้น ผู้วิจัย

จึงจำแนกกลุ่มคำลักษณะนามในภาษาไทยออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ คำลักษณะนามไม่ซ้ำรูป และคำลักษณะนามซ้ำรูป

4.2.1 คำลักษณะนามไม่ซ้ำรูป หมายถึง คำลักษณะนามที่ใช้กับคำนามประเภทใดประเภทหนึ่ง โดยที่รูปคำของคำลักษณะนามคำนั้นไม่ซ้ำกับส่วนใดส่วนหนึ่งของคำนามหรือส่วนของพยางค์ของคำนาม (กรณีที่คำนามคำนั้นมีมากกว่า 1 พยางค์)

คำลักษณะนามไม่ซ้ำรูปในภาษาไทยจำแนกออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

4.2.1.1 คำลักษณะนามที่แสดงส่วนของร่างกาย หมายถึง คำลักษณะนามที่แสดงลักษณะพื้นฐานทั่วไปของคำนามประเภทที่ใช้กับสิ่งมีชีวิต และสิ่งไม่มีชีวิตที่เปรียบเทียบกับส่วนประกอบของร่างกายของสิ่งมีชีวิต โดยที่ไม่ได้พิจารณาเรื่องรูปทรงและความคงตัวเป็นหลัก ส่วนของร่างกายในที่นี้หมายถึง อวัยวะที่เป็นส่วนประกอบในร่างกายของสิ่งมีชีวิต คือ ส่วนศีรษะ, ส่วนลำตัว, ส่วนแขน และ ส่วนขา อย่างไรก็ตาม ส่วนของร่างกายของสิ่งมีชีวิตประเภทมนุษย์ อมนุษย์ และสัตว์ ก็มีส่วนที่แตกต่างกัน เช่น ส่วนศีรษะ มนุษย์ อมนุษย์ และสัตว์มีรูปทรง และขนาดของศีรษะที่แตกต่างกัน มนุษย์และอมนุษย์มีเส้นผม ในขณะที่สัตว์มีขน ส่วนลำตัว มนุษย์และอมนุษย์มีลำตัวที่ยาวกว่าสัตว์ มนุษย์และอมนุษย์มีแขนและมีมือ แต่สัตว์ไม่มีบริเวณลำตัวที่สัตว์จะมีขนยาวกว่ามนุษย์และอมนุษย์ ส่วนขา มนุษย์และอมนุษย์มี 2 ขา สัตว์มี 4 ขา (บางชนิดก็มี 6 ขา หรือ 8 ขา) และ มีหาง แต่สัตว์บางชนิดก็ไม่มีขาและหาง เช่น งู, หนอน, พยาธิ ฯลฯ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่มีมนุษย์ อมนุษย์ และสัตว์มีเหมือนกันก็คือ ความเป็นสิ่งมีชีวิต อรรถลักษณะที่เด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้กับมนุษย์ อมนุษย์ และสัตว์ คือ อรรถลักษณะ [+ มีชีวิต] ดังนั้นผู้วิจัยจึงถือว่า คำลักษณะนามที่ใช้กับมนุษย์ อมนุษย์ และสัตว์อยู่ในกลุ่มคำลักษณะนามที่แสดงส่วนของร่างกายซึ่งแตกต่างจากรูปทรงของสิ่งของ

คำลักษณนามที่แสดงส่วนของร่างกายในภาษาไทย มีทั้งหมด

10 คำ จำแนกได้ดังต่อไปนี้

(1) สิ่งมีชีวิต

จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

ก. สิ่งมีชีวิตประเภทมนุษย์ คำลักษณนามที่ใช้กับ
สิ่งมีชีวิตประเภทมนุษย์เท่านั้น ทุกคำมีอรรถลักษณะเด่นที่สุดร่วมกันคือ [+ มีชีวิต] จำนวนคำ
ลักษณนามประเภทนี้ มีทั้งหมด 6 คำ ได้แก่ คน, ท่าน, นาย, นาง, พระองค์ และรูป

ส่วนคำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งมีชีวิตประเภทมนุษย์ร่วมกับ
กับสิ่งอื่น มี 1 คำ คือ องค์

ข. สิ่งมีชีวิตที่ไม่ใช่มนุษย์ ในที่นี้หมายถึง อมนุษย์
และสัตว์

คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งมีชีวิตประเภทอมนุษย์เท่านั้น
มีอรรถลักษณะเด่นที่สุด คือ [+ มีชีวิต] จำนวนคำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งมีชีวิตประเภทนี้ มี 1 คำ
คือ คน

ส่วนคำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งมีชีวิตประเภทอมนุษย์
ร่วมกับสิ่งอื่น มี 1 คำ คือ องค์

*การนับจำนวนครั้งนี้ไม่นับคำที่ซ้ำกัน คำลักษณนามที่ใช้กับคำนามได้หลายประเภทจะนับ
เพียง 1 คำเท่านั้น

คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งมีชีวิตประเภทสัตว์เท่านั้น
มีอรรถลักษณะเด่นที่สุดคือ [+ มีชีวิต] จำนวนคำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งมีชีวิตประเภทนี้ มี 1 คำ
คือ เชือก

ส่วนคำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งมีชีวิตประเภทสัตว์ร่วมกับ
กับสิ่งอื่น มี 1 คำ คือ ตัว

(2) สิ่งไม่มีชีวิต

สิ่งไม่มีชีวิตในที่นี้หมายถึง สิ่งไม่มีชีวิตที่เปรียบกับ
ส่วนของร่างกายของมนุษย์ อมนุษย์ หรือสัตว์ ซึ่งจำแนกได้ดังนี้

ก. สิ่งไม่มีชีวิตที่เปรียบกับส่วนของร่างกาย
ของมนุษย์และอมนุษย์ ประเภทของสิ่งไม่มีชีวิตที่เปรียบกับส่วนของร่างกายของมนุษย์และอมนุษย์
คือ สัญลักษณ์หรือรูปเคารพแทนมนุษย์ อรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งไม่มีชีวิต
ดังกล่าว ซึ่งมีลักษณะร่วมกับอรรถลักษณะที่เด่นที่สุดของคำลักษณนามที่ใช้กับมนุษย์และอมนุษย์ คือ
[+ เปรียบมนุษย์และอมนุษย์ (รูปทรง)] จำนวนคำลักษณนามประเภทนี้ มีเพียง 1 คำ คือ
องค์

ข. สิ่งไม่มีชีวิตที่เปรียบกับส่วนของร่างกาย
ของสัตว์ ประเภทของสิ่งไม่มีชีวิตที่เปรียบกับส่วนของร่างกายของสัตว์ คือ สิ่งของ อรรถลักษณะ
เด่นที่สุดของคำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งไม่มีชีวิตดังกล่าว ซึ่งมีลักษณะร่วมกับอรรถลักษณะที่เด่นที่สุดของ
คำลักษณนามที่ใช้กับสัตว์ คือ [+ เปรียบสัตว์ (รูปทรง)] จำนวนคำลักษณนามประเภทนี้ มี
1 คำ คือ ตัว

4.2.1.2 คำลักษณะนามที่แสดงการรับรู้ หมายถึง คำลักษณะนามที่แสดงการรับรู้ได้ทางประสาทสัมผัสทั้ง 5 ของมนุษย์ เพื่อจำแนกรูปทรงและความคงตัวของวัตถุ ดังนั้นลักษณะเด่นของคำลักษณะนามประเภทนี้ คือ คำลักษณะนามที่มีอรรถลักษณะที่เด่นที่สุดที่เกี่ยวข้องกับรูปทรงและความคงตัวของวัตถุ

คำลักษณะนามที่แสดงการรับรู้ในภาษาไทย มีทั้งหมด

64 คำ จำแนกได้ดังต่อไปนี้

(1) รูปทรง

จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

(1.1) รูปทรงมีมิติ มี 3 แบบ คือ

ก. รูปทรง 1 มิติ หรือ รูปทรงที่มี

ความยาว คำลักษณะนามที่มีความเด่นที่รูปทรง 1 มิติ มี 2 ประเภท ได้แก่

ประเภทแรกคือ คำลักษณะนามที่ใช้

กับสิ่งของ ทั้งสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นและสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติเท่านั้น และคำลักษณะนามที่ใช้กับพืชเท่านั้น มีอรรถลักษณะเด่นที่สุด คือ [+ ยาว] จำนวนคำลักษณะนามประเภทนี้ มีทั้งหมด 18 คำ ได้แก่ เส้น, สาย, ขวาน, คัน, เล่ม, ราก, ไหล, หน่อ, เหง้า, แง่ง, แขนง, ระแนง, หาง, กิ่ง, ทาง, ช่อ, จั่น และ ฝัก

ส่วนประเภทที่สอง คือ คำลักษณะนาม

ที่ใช้กับพืชและสิ่งของเฉพาะสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นที่เปรียบกับรูปทรงของพืช อรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้กับพืช คือ [+ ยาว] ส่วนอรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้กับ

สิ่งของซึ่งมีลักษณะร่วมกับอรรถลักษณะที่เด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้กับพืช คือ [+ เปรียบพืช (รูปทรง)] จำนวนคำลักษณะนามประเภทนี้ มีทั้งหมด 4 คำ ได้แก่ ต้น, ลำ, ก้าน และ ดอก

ข. รูปทรง 2 มิติ หรือรูปทรงที่มีความแบน คำลักษณะนามที่มีความเด่นที่รูปทรง 2 มิติ มี 2 ประเภท ได้แก่

ประเภทแรก คือ คำลักษณะนามที่ใช้กับสิ่งของเฉพาะสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นเท่านั้น และคำลักษณะนามที่ใช้กับพืชเท่านั้น มีอรรถลักษณะเด่นที่สุด คือ [+ แบน] จำนวนคำลักษณะนามประเภทนี้มีทั้งหมด 7 คำ ได้แก่ ฉับ, ซอง, แผ่น, บาน, ผืน, ปืน และ กลีบ

ประเภทที่สอง คือ คำลักษณะนามที่ใช้กับพืชและสิ่งของเฉพาะสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นที่เปรียบกับรูปทรงของพืช อรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้กับพืช คือ [+ แบน] ส่วนอรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้กับสิ่งของซึ่งมีลักษณะร่วมกับอรรถลักษณะที่เด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้กับพืช คือ [+ เปรียบพืช (รูปทรง)] จำนวนคำลักษณะนามประเภทนี้ มี 1 คำ คือ ใบ

ค. รูปทรง 3 มิติ หรือรูปทรงที่มีความกลม คำลักษณะนามที่มีความเด่นที่รูปทรง 3 มิติ มี 3 ประเภท ได้แก่

ประเภทแรก คือ คำลักษณะนามที่ใช้กับสิ่งของเฉพาะสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นเท่านั้น และคำลักษณะนามที่ใช้กับพืชเท่านั้น มีอรรถลักษณะเด่นที่สุด คือ [+ กลม] จำนวนคำลักษณะนามประเภทนี้ มีทั้งหมด 9 คำ ได้แก่ เหนือ, หอด, หัว, ผล, ชู, จาว, ขวาง, แว่น และ เมล็ด

ประเภทที่สอง คือ คำลักษณะนามที่ใช้กับมนุษย์และสิ่งของ ทั้งสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นและสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติ มีอรรถลักษณะเด่นที่สุด

ร่วมกัน คือ [+ กลม] จำนวนคำลักษณะนามประเภทนี้ มี 1 คำ คือ ดวง เหตุที่ผู้วิจัยจัดให้คำลักษณะนาม "ดวง" ที่ใช้กับมนุษย์และสิ่งของอยู่ในกลุ่มคำลักษณะนามที่แสดงการรับรู้ เนื่องจากคำลักษณะนามดังกล่าวมีความเด่นที่รูปทรง ถึงแม้ว่าคำลักษณะนามคำนี้จะใช้กับมนุษย์ซึ่งเป็นสิ่งมีชีวิตด้วย แต่ก็มิได้พิจารณาจากความเป็นสิ่งมีชีวิต

ส่วนประเภทที่สาม คือ คำลักษณะนาม

ที่ใช้กับพืชและสิ่งของ ทั้งสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นและสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติที่เปรียบกับรูปทรงของพืช อรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้กับพืช คือ [+ กลม] ส่วนอรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้กับสิ่งของ ซึ่งมีลักษณะร่วมกับอรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้กับพืช คือ [+ เปรียบพืช (รูปทรง)] จำนวนคำลักษณะนามประเภทนี้ มี 2 คำ ได้แก่ ลูก และ เม็ด

(1.2) รูปทรงไม่มีมิติ มี 4 แบบ คือ

ก. รูปทรงโด่ง คำลักษณะนามที่มีความ

เด่นที่รูปทรงโด่งมี 2 ประเภท ได้แก่

ประเภทแรก คือ คำลักษณะนามที่ใช้

กับสิ่งของ ทั้งสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นและสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติเท่านั้น และคำลักษณะนามที่ใช้กับพืชเท่านั้น มีอรรถลักษณะเด่นที่สุด คือ [+ โด่ง] มี ทั้งหมด 5 คำ ได้แก่ ฟอง, ก้อน, ตะโพงก, ปลี และ กาบ

ส่วนประเภทที่สอง คือ คำลักษณะนาม

ที่ใช้กับพืชและสิ่งของ ทั้งสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นและสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติที่เปรียบกับรูปทรงของพืช อรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้กับพืช คือ [+ โด่ง] ส่วนอรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้กับสิ่งของ ซึ่งมีลักษณะร่วมกับอรรถลักษณะที่เด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้กับพืช คือ [+ เปรียบพืช (รูปทรง)] จำนวนคำลักษณะนามประเภทนี้ มีทั้งหมด 3 คำ ได้แก่ ใบ, ลูก และ ยอด

ข. รูปทรงกลวง คำลักษณนามที่มีความ
เด่นที่รูปทรงกลวง มี 1 ประเภท คือ คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของเฉพาะสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น
เท่านั้น มีอรรถลักษณะเด่นที่สุด คือ [+ กลวง] จำนวนคำลักษณนามประเภทนี้ มีทั้งหมด 5 คำ
ได้แก่ เลา, กระจบอก, ม้วน, มวน และ หลอด

ค. รูปทรงวงแหวน คำลักษณนามที่มี
ความเด่นที่รูปทรงวงแหวน มี 1 ประเภท คือ คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของเฉพาะสิ่งที่มีมนุษย์
สร้างขึ้นเท่านั้น มีอรรถลักษณะเด่นที่สุด คือ [+ วงแหวน] จำนวนคำลักษณนามประเภทนี้
มีทั้งหมด 2 คำ ได้แก่ ชด และ วง

ง. รูปทรงฐานสี่เหลี่ยม คำลักษณนามที่
มีความเด่นที่รูปทรงฐานสี่เหลี่ยมมี 1 ประเภท คือ คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของ เฉพาะสิ่งที่มีมนุษย์
สร้างขึ้นเท่านั้น มีอรรถลักษณะเด่นที่สุด คือ [+ ฐานสี่เหลี่ยม] จำนวนคำลักษณนามประเภทนี้
มี 1 คำ คือ หลัง

(2) ความคงตัว

ความคงตัวของวัตถุจำแนกออกเป็น 2 แบบ คือ

(2.1) ความยึดหยุ่น คำลักษณนามที่มีความเด่น
ที่ความยึดหยุ่น มี 1 ประเภท คือ คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของ เฉพาะสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นเท่านั้น
มีอรรถลักษณะเด่นที่สุด คือ [+ ยึดหยุ่น] จำนวนคำลักษณนามประเภทนี้ มีทั้งหมด 2 คำ ได้แก่
ปาก และ พับ

(2.2) ความแข็ง คำลักษณนามที่มีความเด่น
ที่ความแข็ง มี 1 ประเภท คือ คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของเฉพาะสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นเท่านั้น มี

อรรถลักษณะเด่นที่สุด คือ [- ฮีตห่อน] จำนวนคำลักษณะนามประเภทนี้ มีทั้งหมด 6 คำ ได้แก่ ก้อน, แท่ง, ด้าม, ดัน, เรือน และ เครื่อง

4.2.1.3 คำลักษณะนามที่แสดงความรู้สึก หมายถึง คำลักษณะนามที่แสดงลักษณะทางอารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์ ซึ่งอาจจะเป็นความรู้สึกในทางบวกหรือทางลบก็ได้ เพื่อแสดงให้เห็นว่า เมื่อมนุษย์หรือผู้ใช้ภาษาใช้คำลักษณะนามคำนั้นกับคำนามประเภทใดประเภทหนึ่งแล้ว ผู้ใช้ภาษามีความรู้สึกต่อคำนามประเภทนั้น ๆ เช่น สัตว์, มนุษย์ เป็นต้นอย่างไร คำลักษณะนามประเภทนี้ มี 1 คำ คือ ตัว เป็นคำลักษณะนามที่ใช้กับสิ่งมีชีวิตประเภทสัตว์ และมนุษย์จำพวกนี้, ปศุสัตว์, เปรค และอักษ์ ที่เปรียบเหมือนสัตว์ อรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้กับสัตว์ คือ [+ มีชีวิต] ส่วนอรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้กับมนุษย์ประเภทดังกล่าว คือ [+ เปรียบสัตว์ (ของคำ)] เพื่อแสดงความรู้สึกของมนุษย์ที่มีต่อมนุษย์จำพวกนี้ว่าเป็นของชั้นค่าเหมือนสัตว์ จึงใช้คำลักษณะนามคำเดียวกับสัตว์ นอกจากนั้นยังมีความรู้สึกถูกแฝงเอาไว้ด้วย

4.2.2 คำลักษณะนามซ้ำรูป หมายถึง คำลักษณะนามที่ใช้กับคำนามประเภทใดประเภทหนึ่ง โดยที่รูปคำของคำลักษณะนามคำนั้นมีรูปคำซ้ำกับรูปของคำนามหรือมีพยางค์ที่ซ้ำกับส่วนใดส่วนหนึ่งของคำนามหรือส่วนของพยางค์ของคำนาม (กรณีที่คำนามคำนั้นมีมากกว่า 1 พยางค์) ทั้งนี้ในการซ้ำอาจจะซ้ำรูปทั้งคำหรือซ้ำรูปบางส่วนก็ได้

ในการวิเคราะห์อรรถลักษณะของคำลักษณะนามในภาษาไทย ในบทที่ 2 นั้น ผู้วิจัยไม่ได้แยกวิเคราะห์คำลักษณะนามซ้ำรูปโดยตรง แต่จะพิจารณาจากตัวอย่างที่ได้หลังจากวิเคราะห์อรรถลักษณะของคำลักษณะนามแต่ละคำแล้ว จากตัวอย่างที่ได้จากการวิเคราะห์อรรถลักษณะของคำลักษณะนามในภาษาไทยในบทที่ 2 ทำให้จำแนกคำลักษณะนามซ้ำรูปได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

4.2.2.1 คำลักษณนามซ้ำรูปทั้งคำ หมายถึง คำลักษณนามที่มี
รูปคำซ้ำรูปกันทุกส่วนกับคำนามที่ปรากฏร่วม เจมส์ เอ มาติซอฟ (Matisoff, 1973 : 73
อ้างถึงใน ศรีนทิพย์ สกิตศิลป์, 2529 : 45) เรียกคำลักษณนามชนิดนี้ว่า "คำลักษณนามซ้ำ
รูปนาม" (Auto-classifiers)

คำลักษณนามซ้ำรูปทั้งคำในภาษาไทยที่ปรากฏในวิกานินพนธ์
ฉบับนี้พบเพียงประเภทเดียวคือ คำลักษณนามซ้ำรูปทั้งคำแบบพยางค์เดียวหรือหน่วยคำเดียว และ
พบว่ามีเพียง 1 คำเท่านั้น คือ คำลักษณนาม "คน" ซึ่งเป็นคำลักษณนามที่ใช้กับมนุษย์ มีอรรถลักษณะ
เด่นที่สุด คือ อรรถลักษณะ [+ มีชีวิต]

ตัวอย่าง คน 1 คน*

4.2.2.2 คำลักษณนามซ้ำรูปบางส่วน หมายถึง คำลักษณนามที่
มีรูปคำซ้ำรูปเพียงบางส่วนกับรูปคำนามที่ปรากฏร่วม ทั้งนี้อาจจะซ้ำข้างหน้าหรือซ้ำข้างหลังก็ได้
คำลักษณนามซ้ำรูปบางส่วนในภาษาไทยที่ปรากฏในวิกานินพนธ์ฉบับนี้ จำนวนได้เป็น 2 ชนิด คือ

ก. คำลักษณนามซ้ำรูปส่วนหน้า หมายถึง คำ
ลักษณนามซ้ำรูปบางส่วนที่มีรูปคำหรือพยางค์ซ้ำรูปเฉพาะส่วนหน้า มีทั้งหมด 52 คำ** เป็นคำ
ลักษณนามซ้ำรูปที่พบมากที่สุดใวิกานินพนธ์ฉบับนี้ ซึ่งปรากฏร่วมกับคำนามประเภทต่อไปนี้ คือ

*สามารถทำหน้าที่เป็นคำลักษณนามซ้ำรูปบางส่วน ประเภทคำลักษณนามซ้ำรูปส่วนหน้าได้
เช่น คนไทย 1 คน, คนเวียดนาม 2 คน เป็นต้น

** เนื่องจากคำลักษณนามประเภทนี้ทำหน้าที่เป็นคำลักษณนามไม่ซ้ำรูปได้คำอื่น ดังนั้นผู้วิจัย
จึงนับจำนวนคำทั้งหมด ถึงแม้ว่าจะมีคำที่ซ้ำกันก็ตาม เพื่อให้ทราบจำนวนคำลักษณนามซ้ำรูปที่ใช้
กับคำนามประเภทต่าง ๆ ทั้งหมดที่ปรากฏเฉพาะในวิกานินพนธ์ฉบับนี้ว่าสามารถใช้ซ้ำรูปกับคำนาม
ใดก็ตาม

1) คำนามประเภทมนุษย์

คำนามประเภทมนุษย์ที่ใช้กับคำลักษณะนามซ้ำรูป
ส่วนหน้ามีอรรถลักษณะเด่นที่สุดคือ อรรถลักษณะ [+ มีชีวิต] มี 3 คำ ได้แก่ คน, นาย และ นาง

ตัวอย่าง	คนไทย	1	คน
	คนเวียดนาม	2	คน
	นายทะเบียน	1	นาย
	นายปรีชีย์	1	นาย
	นายทหาร	2	นาย
	นายตำรวจ	2	นาย
	นางรำ	1	นาง
	นางละคร	1	นาง
	นางงาม	2	นาง

2) คำนามประเภทพืช

คำนามประเภทพืชที่ใช้กับคำลักษณะนามซ้ำรูป
ส่วนหน้า แยกตามอรรถลักษณะที่เด่นที่สุดได้ดังนี้

2.1) อรรถลักษณะ [+ ฮาว]
มี 13 คำ ได้แก่ ราก, ไหล,
หน่อ, ระแนง, หาง, กิ่ง, ท่าง, ช่อ, จั่น, ฝัก, ต้น, ก้าน และ ดอก

ตัวอย่าง	รากผักชี	1	ราก
	รากบัว	1	ราก
	รากไม้	2	ราก

รากกล้วย	2	ราก
ไหลบอน	1	ไหล
ไหลบัว	2	ไหล
หน่อไม้	1	หน่อ
ระแง้หมาก	1	ระแง้
ระแง้ข้าว	2	ระแง้
หางหมาก	1	หาง
หางมะพร้าว	2	หาง
กิ่งไม้	1	กิ่ง
ทางมะพร้าว	1	ทาง
ช่อมะม่วง	1	ช่อ
ช่อสะเดา	1	ช่อ
จันทหมาก	1	จัน
จันมะพร้าว	2	จัน
ฝักบัว	2	ฝัก
ต้นกุหลาบ	1	ต้น
ต้นผักกาดหอม	1	ต้น
ต้นมะพร้าว	2	ต้น
ต้นฝรั่ง	2	ต้น
ก้านไม้	1	ก้าน
ดอกกุหลาบ	1	ดอก
ดอกมะลิ	1	ดอก
ดอกทานตะวัน	2	ดอก

2.2) อรรถลักษณะ [+ แบบ]

มี 2 คำ ได้แก่ กลีบ และ ใบ

ตัวอย่าง	กลีบกุหลาบ	1	กลีบ
	กลีบดาวเรือง	1	กลีบ
	ใบไม้	1	ใบ
	ใบมะม่วง	1	ใบ
	ใบเตยวัลย์	2	ใบ
	ใบตำลึง	2	ใบ

2.3) อรรถลักษณะ [+ กลม]

มี 5 คำ ได้แก่ หัว, จาว, เมล็ด,

ลูก และ เม็ด

ตัวอย่าง	หัวหอม	1	หัว
	หัวผักกาด	1	หัว
	จาวมะพร้าว	1	จาว
	จาวตาล	2	จาว
	เมล็ดข้าว	1	เมล็ด
	ลูกตาล	1	ลูก
	ลูกมะพร้าว	1	ลูก
	เม็ดข้าว	1	เม็ด
	เม็ดขนุน	1	เม็ด
	เม็ดทุเรียน	2	เม็ด
	เม็ดมะม่วง	2	เม็ด

2.4) อรรถลักษณะ [+ ไค้ง]

มี 3 คำ ได้แก่ ตะโพงก, ปลี,

และ กาบ

ตัวอย่าง	ตะโพงมะพร้าว	1	ตะโพง
	ปลีกกล้วย	5	ปลี
	กาบมะพร้าว	1	กาบ
	กาบหมาก	1	กาบ
	กาบกล้วย	2	กาบ

3) คำนามประเภทสิ่งของ สิ่งของในที่นี้หมายถึง
 สิ่งของ 2 ประเภท คือ สิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นและสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติ คำนามประเภทสิ่งของที่
 ใช้กับคำลักษณนามซ้ำรูปส่วนหน้า แยกตามอรรถลักษณะที่เด่นที่สุดได้ดังนี้

3.1) อรรถลักษณะ [+ ฮาว] และ
 [+ เปรียบพืช (รูปทรง)] ซึ่งเปรียบกับรูปทรงฮาวของพืช มี 4 คำ ได้แก่ เส้น, สาย, ลำ
 และ ก้าน

ตัวอย่าง	เส้นผม	2	เส้น
	สายสะพาย	1	สาย
	สายรุ้ง	4	สาย
	ลำอ้อย	1	ลำ
	ก้านไม้ขีด	1	ก้าน
	ก้านสำลี	2	ก้าน

3.2) อรรถลักษณะ [+ แบน] และ
 [+ เปรียบพืช (รูปทรง)] ซึ่งเปรียบกับรูปทรงแบนของพืช มี 4 คำ ได้แก่ ซอง, แผ่น,
 บาน และ ใบ

ตัวอย่าง	ซองจดหมาย	1	ซอง
	ซองกฐิน	1	ซอง
	ซองผ้าป่า	2	ซอง

แผ่นกระดาษ	1	แผ่น
แผ่นกระดาษ	1	แผ่น
แผ่นกระดาษ	2	แผ่น
แผ่นเหล็ก	3	แผ่น
บานประตู	1	บาน
บานหน้าต่าง	1	บาน
บานกระจก	2	บาน
ใบรับซี	1	ใบ

3.3) อรรถลักษณะ [+ กลม] และ
 [+ เปรียบพีช (รูปทรง)] ซึ่งเปรียบกับรูปทรงกลมของพีช มี 4 คำ ได้แก่ เหม็ญ, หอด,
 ดวง และ ลูก

ตัวอย่าง	เหม็ญบาท	1	เหม็ญ
	เหม็ญทอง	1	เหม็ญ
	เหม็ญเงิน	2	เหม็ญ
	เหม็ญกษาปณ์	2	เหม็ญ
	หอดน้ำตา	1	หอด
	หอดเลือด	1	หอด
	ดวงอาทิตย์	1	ดวง
	ดวงจันทร์	1	ดวง
	ดวงดาว	2	ดวง
	ดวงแก้ว	2	ดวง
	ลูกแก้ว	1	ลูก
	ลูกคัม	1	ลูก
	ลูกชิ้น	2	ลูก
	ลูกฟุตบอล	2	ลูก

ลูกโป่ง 3 ลูก

3.4) อรรถลักษณะ [+ โค้ง] และ
[+ เปรียบนึ่ง (รูปทรง)] ซึ่งเปรียบกับรูปทรงโค้งของนึ่ง มี 3 คำ ได้แก่ ฟอง, ก้อน
และ ลูก

ตัวอย่าง	ฟองสบู่	3	ฟอง
	ก้อนหิน	5	ก้อน
	ลูกหิน	4	ลูก
	ลูกป็น	5	ลูก
	ลูกโป่ง	6	ลูก

3.5) อรรถลักษณะ [+ กลวง]
มี 3 คำ ได้แก่ กระจบอก, ม້วน

และหลอด

ตัวอย่าง	กระจบอกไม้ไผ่	1	กระจบอก
	ม້วนผ้า	1	ม້วน
	ม້วนกระดาษ	1	ม້วน
	หลอดไฟ	1	หลอด
	หลอดกานไฟ	2	หลอด

3.6) อรรถลักษณะ [+ วงแหวน]
มี 2 คำ คือ วง และ วด

ตัวอย่าง วงล้อ 1 วง

ขดลวด 1 ขด

3.7) อรรถลักษณะ [- ฮีตย่น]

มี 1 คำ คือ ท่อน

ตัวอย่าง ท่อนไม้ 1 ท่อน

ข. คำลักษณนามซ้ำรูปส่วนหลัง หมายถึง คำลักษณนาม

ซ้ำรูปบางส่วนที่มีรูปคำหรือพยางค์ซ้ำรูปเฉพาะส่วนหลัง มีทั้งหมด 2 คำ ได้แก่ เส้น และ ดอก
ซึ่งอยู่ในค่านามประเภทสิ่งของเฉพาะสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น และมีอรรถลักษณะเด่นที่สุด คือ [+ ฮาว]

ตัวอย่าง เหล็กเส้น 4 เส้น

ลูกดอก 1 ดอก

4.3 คำลักษณนามในภาษาเวียดนาม

จากการวิเคราะห์อรรถลักษณะของคำลักษณนามในภาษาเวียดนาม รวมทั้งตัวอย่างการนำคำลักษณนามไปใช้ในโครงสร้างของนามวลีบอกจำนวน ในบทที่ 3 จะเห็นได้ว่าตัวอย่างคำลักษณนามที่ได้หลังจากการวิเคราะห์อรรถลักษณะแล้ว พบว่าคำลักษณนามในภาษาเวียดนามมีเฉพาะคำลักษณนามไม่ซ้ำรูปเท่านั้น ซึ่งแตกต่างจากภาษาไทย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงไม่ได้จำแนกกลุ่มคำลักษณนามในภาษาเวียดนามออกเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ เหมือนภาษาไทย เนื่องจากคำลักษณนามในภาษาเวียดนามมีเฉพาะคำลักษณนามไม่ซ้ำรูป เพราะฉะนั้นคำลักษณนามในภาษาเวียดนามที่จำแนกกลุ่มย่อยออกมาแล้ว จึงหมายถึงคำลักษณนามไม่ซ้ำรูปเท่านั้น อย่างไรก็ตามกลุ่มคำลักษณนามในภาษาเวียดนามที่จำแนกนี้ อาจจะมีบางส่วนของที่จำแนกขึ้นเพิ่มเติม ซึ่งอาจจะแตกต่างจากการจำแนกกลุ่มคำลักษณนามในภาษาไทย ดังนั้นในการจำแนกกลุ่มคำลักษณนามในภาษาเวียดนาม ผู้วิจัยจะอธิบายเฉพาะส่วนที่แตกต่างไปจากกลุ่มคำลักษณนามในภาษาไทยเท่านั้น

คำลักษณนามไม่ซ้ำรูปในภาษาเวียดนาม จำแนกออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

4.3.1 คำลักษณนามที่แสดงส่วนของร่างกาย ส่วนของร่างกายในที่นี้

หมายถึง ส่วนประกอบของร่างกายของสิ่งมีชีวิตที่หมายถึงมนุษย์ อมนุษย์ และสัตว์ ที่หมายถึง ส่วนศีรษะ ส่วนลำตัว ส่วนแขน และส่วนขา นอกจากนั้นยังรวมไปถึงสิ่งไม่มีชีวิตที่เปรียบเทียบกับส่วนประกอบของร่างกายของสิ่งมีชีวิต ซึ่งในภาษาเวียดนามจะเปรียบเฉพาะส่วนของร่างกายของมนุษย์และอมนุษย์เท่านั้น ไม่มีการเปรียบเทียบกับส่วนของร่างกายของสัตว์เหมือนภาษาไทย

คำลักษณนามที่แสดงส่วนของร่างกายในภาษาเวียดนามมีเฉพาะสิ่งมีชีวิตเท่านั้น มีทั้งหมด 26 คำ จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

ก. สิ่งมีชีวิตประเภทมนุษย์ คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งมีชีวิต

ประเภทมนุษย์เท่านั้นทุกคำมีวรรณลักษณะเด่นที่สุดเหมือนกันคือ [+ มีชีวิต] จำนวนคำลักษณนามในกลุ่มนี้มีทั้งหมด 17 คำ ได้แก่ ngườì ‘คน’ (ทั่วไป), nhâ ‘คน’ (ผู้เชี่ยวชาญ); ngườì ‘ท่าน’ (ชาย); vậ ‘พระองค์’, ‘องค์’, ‘ท่าน (ชายและหญิง)’; chông ‘องค์’, ‘นาย’, ‘คน’ (ชาย); cườ ‘องค์’, ‘รูป’, ‘ท่าน’, ‘คน’ (ชาย); cườ ‘คน’ (วัยรุ่นชาย); anh ‘คน’, ‘นาย’ (ชาย); chừ ‘คน’, ‘นาง’ (หญิง); em ‘คน’ (วัยรุ่นรุ่นและวัยรุ่นชาย และหญิง); đườ ‘คน’ (เด็กชายและเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 10 ขวบ); lườ ‘คน’ (ชายสูงอายุ); thườ ‘คน’ (ชาย); gườ ‘คน’ (ชาย); nhườ ‘คน’ (หญิง); tườ ‘คน’ (ชายและหญิง) และ kườ ‘คน’ (ชายและหญิง)

ส่วนคำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งมีชีวิตประเภทมนุษย์ร่วมกับสิ่งอื่น

มี 6 คำ ได้แก่ chườ ‘องค์’, ‘รูป’, ‘นาย’, ‘คน’; vườ ‘องค์’, ‘พระองค์’; ông ‘พระองค์’, ‘องค์’, ‘รูป’, ‘ท่าน’, ‘คน’ (ชาย); bườ ‘พระองค์’, ‘องค์’, ‘ท่าน’ (หญิงมีอายุ); nhườ ‘องค์’, ‘นาง’, ‘คน’ (หญิงสาว); cườ ‘องค์’, ‘คน’ (หญิงสาว) cườ ‘คน’ (เปรียบกับความโดดเด่นของพืช) และ con ‘คน’ (มนุษย์ชาติและผู้หญิงไม่ชัด)

ข. สิ่งมีชีวิตที่ไม่ใช่มนุษย์ ในที่นี้หมายถึง อมนุษย์และสัตว์

ในภาษาเวียดนามไม่มีคำลักษณนามที่ใช้กับอมนุษย์ประเภทเดียว แต่คำลักษณนามที่ใช้กับอมนุษย์ในภาษาเวียดนามจะใช้ร่วมกับคำนามประเภทอื่นซึ่งมี 5 คำ ได้แก่ ông 'องค์' (ชาย); bà 'องค์' (หญิงมีอายุ); nàng 'องค์', 'นาง' (หญิงสาว); cô 'องค์' (หญิงสาว) และ con 'ตัว'

คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งมีชีวิตประเภทสัตว์เท่านั้น

มีอรรถลักษณะเด่นที่สุด คือ [+ มีชีวิต] จำนวนคำลักษณนามประเภทนี้ มี 1 คำ คือ chó 'เชือก'

ส่วนคำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งมีชีวิตประเภทสัตว์ร่วมกับสิ่งอื่น

มี 1 คำ คือ con 'ตัว'

4.3.2 คำลักษณนามที่แสดงการรับรู้ รูปทรงและความคงตัวของสิ่งของทั่ว ๆ ไป เป็นสิ่งที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัสทั้ง 5 คำลักษณนามในภาษาเวียดนามก็มีลักษณะเด่นในเรื่อง รูปทรงและความคงตัวของสิ่งของเช่นเดียวกับคำลักษณนามในภาษาไทย ดังนั้น ลักษณะเด่นของคำลักษณนามที่แสดงการรับรู้ก็คือ คำลักษณนามที่มีอรรถลักษณะเด่นที่สุดที่เกี่ยวข้องกับรูปทรง และความคงตัวของวัตถุเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม คำลักษณนามที่แสดงการรับรู้ในภาษาเวียดนามจะรวมสัญลักษณ์หรือรูปเคารพแทนมนุษย์ด้วย เนื่องจากคำลักษณนามที่ใช้กับคำนามดังกล่าวใช้กับคำนามได้ประเภทเดียวเท่านั้น ไม่ได้ถูกนำไปเปรียบเทียบกับส่วนของร่างกายของมนุษย์และอมนุษย์เหมือนภาษาไทย คำลักษณนามที่แสดงการรับรู้ในภาษาเวียดนามมีทั้งหมด 51 คำ จำแนกได้ดังต่อไปนี้

(1) รูปทรง

จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

(1.1) รูปทรงมีมิติ มี 2 แบบ คือ

ก. รูปทรง 1 มิติ หรือรูปทรงที่มีความยาว คำ
ลักษณะนามที่มีความเด่นที่รูปทรง 1 มิติ มี 3 ประเภท ได้แก่

ประเภทแรก คือ คำลักษณะนามที่ใช้กับสิ่งของ ทั้งสิ่ง
ที่มนุษย์สร้างขึ้นและสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติเท่านั้น และคำลักษณะนามที่ใช้กับพืชเท่านั้น มีอรรถลักษณะ
เด่นที่สุดร่วมกันคือ [+ ยาว] จำนวนคำลักษณะนามประเภทนี้ มีทั้งหมด 12 คำ ได้แก่
sợi 'เส้น'; dòng 'สาย'; toa 'ตู้'; thanh 'เล่ม', 'แท่ง', 'ท่อน'; gốc
'ราก'; cành 'กิ่ง'; công 'ใบ', 'ก้าน', 'กิ่ง'; tàu 'ใบ'; bông / hoa /
đóa 'ดอก' และ bắp 'ฝัก', 'ปลี'

ประเภทที่สอง คือ คำลักษณะนามที่ใช้กับพืชและสิ่งของ
ทั้งสิ่งทีมนุษย์สร้างขึ้นและสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติที่เปรียบกับรูปทรงของพืช อรรถลักษณะเด่นที่สุด
ของคำลักษณะนามที่ใช้กับพืช คือ [+ ยาว] ส่วนอรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้กับ
สิ่งของซึ่งมีลักษณะร่วมกับอรรถลักษณะที่เด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้กับพืช คือ [+ เปรียบพืช
(รูปทรง)] จำนวนคำลักษณะนามประเภทนี้ มีทั้งหมด 2 คำ ได้แก่ cây 'ต้น', 'แท่ง',
'คั่น', 'ดัว', 'เล่ม', 'ด้าม' และ nhánh 'ก้าน', 'แขนง', 'สาຍ', 'สาขา'

ประเภทที่สาม คือ คำลักษณะนามที่ใช้กับสัญลักษณ์หรือ
รูปเคารพแทนมนุษย์เท่านั้น มีอรรถลักษณะที่เด่นที่สุด คือ [+ ยาว] จำนวนคำลักษณะนามประเภทนี้
มี 1 คำ คือ pho 'องค์'

ข. รูปทรง 2 มิติ หรือรูปทรงที่มีความแบน คำลักษณะนาม
ที่มีความเด่นที่รูปทรง 2 มิติ มี 2 ประเภท ได้แก่

ประเภทแรก คือ คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของ เฉพาะสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นเท่านั้น และคำลักษณนามที่ใช้กับพืชเท่านั้น มีอรรถลักษณะเด่นที่สุดร่วมกัน คือ [+ แบน] จำนวนคำลักษณนามประเภท มีทั้งหมด 7 คำ ได้แก่ tở ‘แผ่น’, ‘ฉบับ’; tằm ‘บาน’, ‘แผ่น’, ‘ผืน’, ‘ตัว’; búc ‘ฉบับ’, ‘ภาพ’, ‘บาน’; lá ‘ใบ’, ‘แผ่น’; quyen ‘เล่ม’; luõi ‘เล่ม’, ‘ป็น’; phiến ‘ชิ้น’, ‘แผ่น’

ส่วนประเภทที่สอง คือ คำลักษณนามที่ใช้กับพืชและสิ่งของเฉพาะสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นที่เปรียบกับรูปทรงของพืช อรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณนามที่ใช้กับพืช คือ [+ แบน] ส่วนอรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของ ซึ่งมีลักษณะร่วมกับอรรถลักษณะที่เด่นที่สุดของคำลักษณนามที่ใช้กับพืช คือ [+ เปรียบพืช (รูปทรง)] จำนวนคำลักษณนามประเภทนี้ มี 1 คำ คือ canh ‘กลีบ’, ‘ใบ’, ‘บาน’, ‘คัน’

ค. รูปทรง 3 มิติ หรือรูปทรงที่มีความกลม คำลักษณนามที่มีความเด่นที่รูปทรง 3 มิติ มี 3 ประเภท ได้แก่

ประเภทแรก คือ คำลักษณนามที่ใช้กับอมนุษย์จำพวก วิญญาณ สิ่งของ ทั้งสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น และสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติ และ พืช เท่านั้น อรรถลักษณะเด่นที่สุดที่สิ่งไม่มีชีวิตประเภทดังกล่าวมีเหมือนกัน คือ [+ กลม] จำนวนคำลักษณนามประเภทนี้มีทั้งหมด 5 คำ ได้แก่ vien ‘ลูก’, ‘เม็ด’; ngõi ‘ดวง’; vãng ‘ดวง’; giot ‘หยด’ และ củ ‘หัว’

ประเภทที่สอง คือ คำลักษณนามที่ใช้กับพืช และสิ่งของทั้งสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นและสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติที่เปรียบกับรูปทรงของพืช อรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณนามที่ใช้กับพืช คือ [+ กลม] ส่วนอรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของ คือ [+ เปรียบพืช (รูปทรง)] จำนวนคำลักษณนามประเภทนี้มี 3 คำ ได้แก่ quãn ‘ลูก’, ‘ใบ’, ‘ผล’ และ hạt / hột ‘เมล็ด’, ‘เม็ด’, ‘หยด’

(1.2) รูปทรงไม่มีมิติ มี 3 แบบ คือ

ก. รูปทรงโค้ง คำลักษณนามที่มีความเด่นที่รูปทรง

โค้ง มี 2 ประเภท ได้แก่

ประเภทแรก คือ คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของ
ทั้งสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นและสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติเท่านั้น และคำลักษณนามที่ใช้กับพืชเท่านั้น
มีอรรถลักษณะเด่นที่สุดร่วมกัน คือ [+ โค้ง] จำนวนคำลักษณนามประเภทนี้ มีทั้งหมด 3 คำ
ได้แก่ *ánh* 'ก้อน', *ó* 'ก้อน' และ *phní* 'อวง', 'กลีบ', 'พู'

ส่วนประเภทที่สอง คือ คำลักษณนามที่ใช้กับพืช และ
สิ่งของทั้งสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นและสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติ ที่เปรียบกับรูปทรงของพืช อรรถลักษณะ
เด่นที่สุดของคำลักษณนามที่ใช้กับ พืช คือ [+ โค้ง] ส่วนอรรถลักษณะเด่นที่สุดของสิ่งของที่
เปรียบกับรูปทรงของพืช คือ [+ เปรียบพืช (รูปทรง)] จำนวนคำลักษณนามประเภทนี้ มี
ทั้งหมด 2 คำ ได้แก่ *quá* 'ลูก', 'ใบ', 'ผล', 'พอง', 'ก้อน' และ *ngon* 'ยอด', 'หัว'

ข. รูปทรงกลวง คำลักษณนามที่มีความเด่นที่รูปทรง
กลวง มี 1 ประเภท คือ คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของเฉพาะสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นเท่านั้น มี
อรรถลักษณะเด่นที่สุด คือ [+ กลวง] จำนวนคำลักษณนามประเภทนี้ มีทั้งหมด 3 คำ ได้แก่
kháun 'กระบอก'; *diéu* 'มวน' และ *cuóh* 'ม้วน', 'ชด'

ค. รูปทรงวงแหวน คำลักษณนามที่มีความเด่นที่
รูปทรงวงแหวน มี 1 ประเภท คือ คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของเฉพาะสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นเท่านั้น
มีอรรถลักษณะเด่นที่สุด คือ [+ วงแหวน] จำนวนคำลักษณนามประเภทนี้ มี 1 คำ คือ
vòng 'วง', 'พวง'

ง. รูปทรงฐานสี่เหลี่ยม คำลักษณนามที่มีความเด่นที่
รูปทรงฐานสี่เหลี่ยม มี 1 ประเภท คือ คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของเฉพาะสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น

เท่านั้น มีอรรถลักษณะเด่นที่สุด คือ [+ ฐานสี่เหลี่ยม] จำนวนคำลักษณะนามประเภทนี้ มีทั้งหมด 3 คำ ได้แก่ ngòi 'หลัง' (บ้าน); xái 'หลัง' และ càn 'หลัง', 'คูหา'

จ. รูปทรงแหลม คำลักษณะนามที่มีความเด่นที่ปลายแหลม มี 1 ประเภท คือ คำลักษณะนามที่ใช้กับพืชเท่านั้น มีอรรถลักษณะเด่นที่สุด คือ [+ แหลม] มีทั้งหมด 2 คำ ได้แก่ nư 'ดอก' และ búp 'หน่อ', 'ดอก', 'ยอด'

ฉ. รูปทรงลูกบาศก์ คำลักษณะนามที่มีความเด่นที่รูปทรงลูกบาศก์ มี 1 ประเภท คือ คำลักษณะนามที่ใช้กับสิ่งของเฉพาะสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นเท่านั้น มีอรรถลักษณะเด่นที่สุด คือ [+ ลูกบาศก์] มีทั้งหมด 2 คำ ได้แก่ hòk 'ก้อน', 'ลูก' และ cục 'ก้อน'

(2) ความคงตัว

ความคงตัวของวัตถุจำแนกออกเป็น 2 แบบ คือ

(2.1) ความยึดหยุ่น คำลักษณะนามที่มีความเด่นที่ความยึดหยุ่น มี 1 ประเภท คือ คำลักษณะนามที่ใช้กับสิ่งของเฉพาะสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นเท่านั้น มีอรรถลักษณะเด่นที่สุดคือ [+ ยึดหยุ่น] จำนวนคำลักษณะนามประเภทนี้ มี 1 คำ คือ xanh 'ด้ว'

(2.2) ความแข็ง คำลักษณะนามที่มีความเด่นที่ความแข็ง มี 1 ประเภท คือ คำลักษณะนามที่ใช้กับสิ่งของเฉพาะสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นเท่านั้น มีอรรถลักษณะเด่นที่สุด คือ [- ยึดหยุ่น] จำนวนคำลักษณะนามประเภทนี้ มีทั้งหมด 2 คำ ได้แก่ khúc / đoạn 'ท่อน'

4.3.3 คำลักษณะนามที่แสดงความรู้สึก หมายถึง คำลักษณะนามที่แสดงความรู้สึกของมนุษย์ในการใช้คำลักษณะนาม เพื่อเปรียบเทียบระหว่างพืชกับมนุษย์ว่า มนุษย์มีความโดดเด่นหรือมีลักษณะเด่นเหมือนพืช กล่าวคือมนุษย์ไม่ได้ถูกเปรียบเหมือนพืชในแง่ความไม่มีชีวิต แต่เปรียบกับความโดดเด่นของพืชว่า บุคคลในสังคมที่มีความสามารถในด้านภารกิจและการแสดง เปรียบเหมือนพืชที่งอกก่อนและเจริญงอกงามที่สุดในบรรดาพืชด้วยกัน การเปรียบเทียบความโดดเด่นดังกล่าวถือว่า เป็นความรู้สึกของมนุษย์ที่เปรียบเทียบความโดดเด่นในแง่ความสามารถของมนุษย์กับพืชที่แข็งแรงและงอกงามที่สุด ดังนั้นคำนามทั้งสองประเภทดังกล่าวจึงสามารถใช้คำลักษณะนามร่วมกันได้ เนื่องจากมีความโดดเด่นที่เหมือนกัน

คำลักษณะนามที่แสดงความรู้สึก มี 1 ประเภท คือ คำลักษณะนามที่ใช้กับพืช และมนุษย์ อรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้กับพืช คือ [+ ฮาว] ส่วนอรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้กับมนุษย์ ซึ่งเปรียบกับความโดดเด่นของพืชตามความรู้สึกของมนุษย์ คือ [+ เปรียบพืช (ความโดดเด่น)] จำนวนคำลักษณะนามประเภทนี้ มี 1 คำ คือ cdy 'ต้น', 'คน'

4.3.4 คำลักษณะนามที่แสดงการเปรียบเทียบแบบบุคลาธิษฐาน บุคลาธิษฐาน (personification) เป็นภาพพจน์ (figure of speech) ที่ใช้ในการเปรียบเทียบประเภทหนึ่ง บุคลาธิษฐาน หมายถึง การเปรียบเทียบนามธรรมให้เป็นรูปธรรมหรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง หมายถึง การเปรียบเทียบสิ่งไม่มีชีวิตให้มีชีวิตเหมือนกับสิ่งมีชีวิต เช่น ทะเลร้องไห้ เป็นการเปรียบเทียบว่าทะเลมีอารมณ์และความรู้สึกเหมือนมนุษย์ จึงสามารถร้องไห้ได้ แต่ในความเป็นจริงแล้ว ทะเลไม่สามารถร้องไห้ได้เหมือนมนุษย์เพราะเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต นอกจากนั้นยังรวมทั้งสิ่งมีชีวิตประเภทสัตว์ที่เปรียบลักษณะบางอย่างว่าเหมือนมนุษย์ด้วย

คำลักษณะนามที่แสดงการเปรียบเทียบแบบบุคลาธิษฐานมี 3 ประเภท ได้แก่

4.3.4.1 คำลักษณะนามที่ใช้กับมนุษย์และสัตว์ร่วมกัน หมายถึง คำลักษณะนามที่ใช้เปรียบเทียบสัตว์ที่มีขนาดเล็ก เช่น หนู กระต่าย กิ้งก่า เป็นต้น ว่าสามารถแสดงการกระทำได้เหมือนมนุษย์ เช่น หนูสามารถไปตลาดได้เหมือนมนุษย์ ในการเปรียบเทียบดังกล่าว

แฝงความรู้สึกน่าเอ็นดูเอาไว้ด้วย อรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณนามที่ใช้กับมนุษย์ คือ [+ มีชีวิต] ส่วนอรรถลักษณะเด่นที่สุดของสัตว์ที่เปรียบเทียบการกระทำของมนุษย์ คือ [+ เปรียบมนุษย์ (การกระทำ)] จำนวนคำลักษณนามที่ใช้กับมนุษย์ร่วมกับสัตว์ มีเพียง 1 คำ คือ chú 'องค์', 'รูป', 'นาย', 'คน', 'ตัว' (ชาย)

4.3.4.2 คำลักษณนามที่ใช้กับมนุษย์และสิ่งของร่วมกัน หมายถึง คำลักษณนามที่ใช้เปรียบเทียบสิ่งของซึ่งหมายถึงสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติ คือ คงคาวว่าเป็นสิ่งที่สูงส่งเหมือนมนุษย์ซึ่งหมายถึงกษัตริย์ผู้ปกครองประเทศและมีอำนาจสูงสุดในบ้านแว้น อรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณนามที่ใช้กับมนุษย์ คือ [+ มีชีวิต] ส่วนอรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของที่เปรียบว่าสูงส่งเหมือนมนุษย์ คือ [+ เปรียบมนุษย์ (สูงส่ง)] จำนวนคำลักษณนามที่ใช้กับมนุษย์ร่วมกับสิ่งของ มีเพียง 1 คำ คือ vi 'พระองค์', 'องค์', 'คง'

4.3.4.3 คำลักษณนามที่ใช้กับมนุษย์ อมนุษย์ และสัตว์ร่วมกัน หมายถึง คำลักษณนามที่ใช้เปรียบเทียบว่าสัตว์บางชนิด เช่น เสือ ปลา วาฬ ช้าง เป็นต้น เป็นสัตว์ที่ได้รับความยกย่องและบูชาว่ามีความสามารถเหมือนมนุษย์ซึ่งหมายถึง กษัตริย์ และอมนุษย์ซึ่งหมายถึง เทพเจ้าหรือเทวดา อรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณนามที่ใช้กับมนุษย์และอมนุษย์ คือ [+ มีชีวิต] ส่วนอรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณนามที่ใช้กับสัตว์ที่ถูกยกย่องว่าเหมือนมนุษย์และอมนุษย์ คือ [+ เปรียบมนุษย์และอมนุษย์ (ยกย่อง)] จำนวนคำลักษณนามที่ใช้กับคำนามดังกล่าวมี 1 คำ คือ ong 'พระองค์', 'องค์', 'รูป', 'ท่าน', 'คน', 'ตัว' (ชาย)

4.3.5 คำลักษณนามที่แสดงความเปรียบเทียบอุปลักษณ์ หมายถึง คำลักษณนามที่แสดงความเปรียบเทียบว่าสิ่งหนึ่งคืออีกสิ่งหนึ่งหรือเหมือนอีกสิ่งหนึ่งซึ่งไม่ใช่การเปรียบเทียบว่าเหมือนมนุษย์ คำลักษณนามที่เปรียบเทียบในลักษณะดังกล่าว มี 1 ประเภท คือ คำลักษณนามที่ใช้กับสัตว์ มนุษย์ อมนุษย์ และสิ่งของ ทั้งสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น ได้แก่ ถนน (คอนกรีต), ตราประทับ, ไม้, แสตมป์ และรถมอเตอร์ไซค์หรือฮอนด้าครีม และ สิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติ (รวมอวัยวะบางส่วนของมนุษย์ด้วย) ได้แก่ หัวใจ, คงคา, ถนนหนทาง (คินลูกรัง), แม่น้ำ, ลำธาร และ คลอง

ถูกเปรียบว่ามีลักษณะของการกระทำหรือมีรูปร่างเหมือนสัตว์ เช่น แม่น้ำ สามารถเคลื่อนไหว ลัดเลี้ยวไปมาได้เหมือนสัตว์ เป็นต้น ส่วนมนุษย์และอมนุษย์ถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนสัตว์โลกเหมือน สัตว์ ดังนั้นจึงถือว่ามนุษย์และอมนุษย์เป็นสัตว์ และอยู่ในกลุ่มเดียวกับสัตว์ คำนามทั้งสองประเภท จึงมีอรรถลักษณะ [+ เปรียบสัตว์โลก] เหมือนกัน อรรถลักษณะเด่นที่สุดของคำลักษณะนามที่ใช้ กับสิ่งของที่ถูกเปรียบเทียบกับเหมือนสัตว์ คือ [+ เปรียบสัตว์ (การกระทำ)] เป็นอรรถลักษณะ เด่นที่มีความหมายร่วมกับอรรถลักษณะ [+ มีชีวิต] ของคำลักษณะนามที่ใช้กับสัตว์ จำนวนคำ ลักษณะนามประเภทนี้ มี 1 คำ คือ con 'คน', 'ตัว', 'คน', 'ดวง', 'สาย', 'ใบ', 'คัน'

4.4 สรุปการจำแนกกลุ่มคำลักษณะนามในภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

จากการจำแนกกลุ่มคำลักษณะนามในภาษาไทยและภาษาเวียดนามจะเห็นได้ว่า มีทั้ง ส่วนที่เหมือนกันและส่วนที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะการจำแนกกลุ่มขึ้นต้นจากการพิจารณาการ วิเคราะห์อรรถลักษณะของคำลักษณะนามในภาษาไทยในบทที่ 2 และการวิเคราะห์อรรถลักษณะ ของคำลักษณะนามในภาษาเวียดนามในบทที่ 3 ปรากฏว่าประเด็นสำคัญที่มีความแตกต่างกัน อย่างเห็นได้ชัดเจน คือ ตัวอย่างคำลักษณะนามที่ได้หลังจากการวิเคราะห์อรรถลักษณะ พบว่าคำ ลักษณะนามในภาษาไทยมีคำลักษณะนามซ้ำรูปใช้ ในขณะที่คำลักษณะนามในภาษาเวียดนามไม่มีคำ ลักษณะนามซ้ำรูปใช้ สาเหตุหนึ่งอาจเนื่องมาจากโครงสร้างของคำลักษณะนามในโครงสร้าง นามวลีบอกจำนวนของทั้งสองภาษามีความแตกต่างกัน กล่าวคือ คำลักษณะนามของภาษาไทย มีโครงสร้างแบบเอเซียตะวันออกเฉียงใต้ คือ คำนาม + คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม ส่วนคำลักษณะนามของภาษาเวียดนามมีโครงสร้างแบบจีน คือ คำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม + คำนาม จากโครงสร้างดังกล่าวจะเห็นได้ว่า โครงสร้างคำลักษณะนามของภาษาไทยมี โครงสร้างที่เอื้อให้เกิดคำลักษณะนามซ้ำรูปได้มากกว่าโครงสร้างคำลักษณะนามของภาษาเวียดนาม เนื่องจากตำแหน่งของคำนามและคำลักษณะนามอยู่ห่างกัน ในขณะที่โครงสร้างคำลักษณะนามของ ภาษาเวียดนามนั้นตำแหน่งของคำนามและคำลักษณะนามจะอยู่ชิดกัน ดังนั้นจึงไม่เอื้อให้เกิดคำ ลักษณะนามซ้ำรูปได้ เช่น ในภาษาไทย เมื่อพูดว่า "คน 1 คน" ภาษาเวียดนามจะใช้ว่า một người '1 คน' จะไม่ใช้ว่า "một người người '1 คน คน' เพราะถ้าใช้แล้วจะทำให้ เกิดความซ้ำซ้อนขึ้น และผู้บอกภาษาบอกว่าฟังแล้วไม่เพราะเหมือนกับว่ามีการใช้คำเดิมซ้ำ

ข้างหลังอีกทีหนึ่ง และคนทั่วไปไม่นิยมใช้กัน เหมือนกับว่าการใช้คำลักษณนามดังกล่าว ถูกกำหนดตามกฎเกณฑ์ของภาษาซึ่งแต่ละภาษาย่อมไม่เหมือนกัน

การจำแนกกลุ่มคำลักษณนามซ้ำรูปในภาษาไทยนั้น ผู้วิจัยได้พบว่าคำลักษณนามซ้ำรูปนั้นเป็นคำลักษณนามที่มีรูปคำซ้ำกับคำนามประเภทมนุษย์ สิ่งของ ทั้งสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น และสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติ และพืช แต่จะไม่พบว่าคำลักษณนามซ้ำรูปที่มีรูปคำลักษณนามซ้ำกับคำนามประเภทมนุษย์และสัตว์ นอกจากนี้ยังมีข้อน่าสังเกตว่า คำลักษณนามทุกคำที่มีรูปคำซ้ำรูปบางส่วนกับคำนาม เฉพาะคำลักษณนามซ้ำรูปบางส่วนที่เป็นคำลักษณนามซ้ำรูปส่วนหน้าเท่านั้น เป็นคำประสมที่มีโครงสร้างแบบคำนามหลัก (คำลักษณนาม) + คำนาม ทั้งสิ้น เช่น นางงาม, สายไฟ, ซองจดหมาย, ดวงอาทิตย์, ลูกโป่ง, หลอดไฟ, ก่อนไม้, หน่อไม้, ใบไม้ ฯลฯ คำนามหลักดังกล่าวที่ทำหน้าที่เป็นคำลักษณนาม คือ นาง, สาย, ซอง, ดวง, ลูก, หลอด, ก่อน, หน่อ และ ใบ ลักษณะดังกล่าวนี้ อังกาบ พลากรกุล (Palakornkul, 1976: 189) ถือว่าเป็นคำนามหลักที่อยู่ในโครงสร้างคำประสม และคำนามหลักดังกล่าวเรียกว่า "คำลักษณนาม" จากตัวอย่างดังกล่าวอาจทำให้สรุปได้ว่า คำลักษณนามซ้ำรูปบางส่วนในภาษาไทย มีที่มาจากคำประสม เนื่องจากคำลักษณนามมีที่มาจากคำนาม และเกิดการเปลี่ยนแปลงทางไวยากรณ์ ที่เรียกว่า "การกลายเป็นคำไวยากรณ์" (Grammaticalization) คือ กลายจากคำนามหลักคือคำนามเป็นคำไวยากรณ์คือคำลักษณนาม หรืออาจกล่าวได้ว่ากลายจากสิ่งที่เป็นรูปธรรมไปเป็นสิ่งที่ เป็นนามธรรม

ส่วนการจำแนกกลุ่มย่อยของคำลักษณนามไม่ซ้ำรูปในภาษาไทยและภาษาเวียดนามนั้น พบว่า มีการจำแนกกลุ่มทั้งที่เหมือนกันและแตกต่างกัน กล่าวคือ การจำแนกกลุ่มในส่วนที่เหมือนกันนั้นมีลักษณะเด่นคือ คำลักษณนามที่ใช้กับมนุษย์ อมนุษย์ และสัตว์เท่านั้น มีอรรถลักษณะเด่นที่เกี่ยวข้องกับความเป็นสิ่งมีชีวิตเหมือนกัน ดังนั้นจึงอยู่ในกลุ่มคำลักษณนามที่แสดงส่วนของร่างกายเหมือนกัน ส่วนที่แตกต่างกันคือ ในภาษาไทย มีคำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งไม่มีชีวิตบางประเภทที่ถูกเปรียบเทียบกับส่วนของร่างกายของสิ่งมีชีวิตประเภทมนุษย์ อมนุษย์ และสัตว์ ในขณะที่ภาษาเวียดนามไม่มีคำลักษณนามประเภทดังกล่าว อย่างไรก็ตาม คำลักษณนามประเภทที่พบในภาษาไทยนี้ ก็ถือว่ามีอรรถลักษณะเด่นที่มีลักษณะร่วมกับสิ่งมีชีวิตประเภทดังกล่าวด้วย เพราะฉะนั้น

คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งไม่มีชีวิตบางชนิดที่เปรียบเทียบกับส่วนของร่างกายของมนุษย์ อมนุษย์ และสัตว์ในภาษาไทย จึงถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มคำลักษณนามที่แสดงส่วนของร่างกายเช่นเดียวกัน

การจำแนกกลุ่มของคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเวียดนามอีกประการหนึ่งที่มีลักษณะเหมือนกันคือ คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของ และคำลักษณนามที่ใช้กับพืช ที่มีอรรถลักษณะเด่นหรือมีความเด่นที่รูปทรง และความคงตัวของวัตถุ รวมทั้งคำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของที่ถูกนำมาเปรียบเทียบกับรูปทรงของพืช ลักษณะเด่นดังกล่าวทั้งรูปทรงและความคงตัวของวัตถุถือว่าเป็นสิ่งที่มนุษย์รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัสทั้ง 5 ดังนั้น คำลักษณนามประเภทนี้ ทั้งที่มีการเปรียบเทียบและไม่มีการเปรียบเทียบจึงถูกจำแนกกลุ่มให้อยู่ในกลุ่มคำลักษณนามที่แสดงการรับรู้เหมือนกัน

คำลักษณนามบางคำในภาษาเวียดนาม เช่น cay 'ต้นไม้', 'คน' ซึ่งสามารถใช้กับคำลักษณนามที่ใช้ได้ทั้งสิ่งไม่มีชีวิตประเภทพืช และสิ่งมีชีวิตประเภทมนุษย์ ซึ่งมีความโดดเด่นด้านความสามารถเหมือนกัน ดังนั้นจึงจัดให้อยู่ในกลุ่มคำลักษณนามที่แสดงความรู้สึกเนื่องจากเป็นการแสดงความรู้สึกของมนุษย์ว่า มนุษย์ที่เป็นผู้มีความสามารถในการแสดงและการกีฬาเปรียบเหมือนต้นไม้ที่เจริญเติบโตและงอกงามมากที่สุดจนบรรดาต้นไม้ในกลุ่มเดียวกัน

ส่วนการจำแนกกลุ่มคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเวียดนามที่มีความแตกต่างกันนั้น ขึ้นอยู่กับลักษณะเด่นหรือลักษณะพิเศษเฉพาะของคำลักษณนามแต่ละประเภท ที่มีความเด่นแตกต่างกัน เช่น คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งไม่มีชีวิตประเภทอมนุษย์จำพวกผี, ปีศาจ, เปรต และยักษ์ มีความแตกต่างกัน เนื่องจากผู้พูดภาษาทั้งสองภาษามีความคิดไม่เหมือนกัน กล่าวคือผู้พูดภาษาไทยจะมองว่ามนุษย์ดังกล่าวมีลักษณะที่ถือว่าเป็นของคำเหมือนสัตว์ จึงใช้คำลักษณนาม "ตัว" เหมือนสัตว์ (ถ้าใช้คำลักษณนาม "คน" กับอมนุษย์กลุ่มดังกล่าว ไม่ได้ถือว่าเป็นของคำ) นอกจากนั้นยังแฝงความรู้สึกถูกเอาไว้อีกด้วย ดังนั้นในภาษาไทยคำลักษณนามที่ใช้กับอมนุษย์ประเภทดังกล่าวที่ถูกเปรียบเทียบกับสัตว์ในแง่ความรู้สึก จึงจัดให้อยู่ในกลุ่มคำลักษณนามที่แสดงความรู้สึกซึ่งแยกออกจากกลุ่มคำลักษณนามที่แสดงส่วนของร่างกายออกมาอีกกลุ่มหนึ่ง ส่วนผู้พูดภาษาเวียดนามจะมองอมนุษย์ดังกล่าวแตกต่างจากผู้ใช้ภาษาไทย กล่าวคือ ผู้พูดภาษาเวียดนาม

ไม่ได้มองว่าอมมนุษย์จำพวกผี, ปีศาจ, เปรต และ อีภักษ์ เป็นของต่ำเหมือนสัตว์ แต่มองว่า
อมมนุษย์ดังกล่าวมีสถานภาพเทียบเท่ากับมนุษย์และสัตว์ ดังนั้น การจำแนกกลุ่มคำลักษณะนาม
ประเภทนี้ในภาษาเวียดนามจึงไม่ได้จำแนกในแง่ความรู้สึก แต่จะกำหนดกลุ่มรวมกับมนุษย์และ
สัตว์ทั้งหมด เนื่องจากผู้พูดภาษาเวียดนามมองว่า สัตว์ มนุษย์ และอมมนุษย์ อยู่ในกลุ่มสัตว์โลก
และเป็นเพื่อนร่วมโลกกัน

ความแตกต่างในการจำแนกกลุ่มคำลักษณะนามในภาษาไทยและภาษาเวียดนามอีก
สองประการ คือ ประการแรก คำลักษณะนามในภาษาเวียดนามที่ใช้กับมนุษย์ร่วมกับสัตว์ มนุษย์
ร่วมกับสิ่งของ มนุษย์ร่วมกับอมมนุษย์ และสัตว์ คำลักษณะนามที่ใช้กับสิ่งดังกล่าวร่วมกับมนุษย์
เป็นการเปรียบเทียบว่า สิ่งดังกล่าวมีลักษณะบางอย่างที่เหมือนกับมนุษย์ ซึ่งเป็นลักษณะของการใช้
ภาพพจน์แบบบุคลาธิษฐาน ดังนั้น จึงจำแนกกลุ่มคำลักษณะนามที่มีลักษณะเด่นดังกล่าวให้อยู่ในกลุ่ม
คำลักษณะนามที่แสดงความเปรียบเทียบแบบบุคลาธิษฐาน ซึ่งลักษณะเด่นดังกล่าวนี้ไม่ปรากฏในภาษาไทย
ส่วนความแตกต่างอีกประการหนึ่ง คือ คำลักษณะนามในภาษาเวียดนามที่ใช้กับสิ่งของทั้งสิ่งที่มีมนุษย์
สร้างขึ้นและสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติ (รวมอวัยวะบางส่วนของร่างกายมนุษย์) ได้แก่ หัวใจ,
ดวงตา, แม่เหล็ก, ลำธาร, คลอง, ถนน, แสลมป์, ไม้, ตราประทับ และรถมอเตอร์ไซด์
(เรียกชื่อรถ) เป็นต้น ถูกเปรียบเทียบว่ามีลักษณะของการกระทำหรือรูปร่างที่เหมือนสัตว์ซึ่งแตกต่าง
จากการเปรียบเทียบที่เหมือนมนุษย์ ดังนั้นจึงจำแนกกลุ่มคำลักษณะนามที่มีลักษณะเด่นดังกล่าว
ให้อยู่ในกลุ่มคำลักษณะนามที่แสดงความเปรียบเทียบแบบอุปลักษณ์ ซึ่งลักษณะเด่นดังกล่าวนี้ก็ไม่ได้ปรากฏ
ในภาษาไทยเช่นเดียวกัน

สรุปความเหมือนและความแตกต่างในการจำแนกกลุ่มคำลักษณะนามในภาษาไทย
และภาษาเวียดนามได้ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ภาษา การจำแนกกลุ่ม	ไทย	เวียดนาม
- เกณฑ์การจำแนกกลุ่ม 1. คำลักษณะนามที่แสดง ส่วนของร่างกาย 2. คำลักษณะนามที่ แสดงการรับรู้ 3. คำลักษณะนามที่ แสดงความรู้สึก 4. คำลักษณะนาม ที่แสดงความเปรียบเทียบ แบบบุคคลาธิษฐาน 5. คำลักษณะนามที่ แสดงความเปรียบเทียบ แบบอุปลักษณะ	ความเป็นสิ่งมีชีวิต รูปทรง + ความคงตัว ความรู้สึกของผู้พูด ภาษาที่มีค่อสิ่งที่นำ มาเปรียบเทียบ -	ความเป็นสิ่งมีชีวิต รูปทรง + ความคงตัว ความรู้สึกของผู้พูด ภาษาที่มีค่อสิ่งที่นำ มาเปรียบเทียบ เปรียบสิ่งที่ไม่มีชีวิต หรือสิ่งมีชีวิตว่ามี ลักษณะที่เหมือนกับ มนุษย์ เปรียบสิ่งหนึ่ง ว่ามีลักษณะเหมือน อีกสิ่งหนึ่ง